

DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE

A magyarországi nagy- és kistőzsdetulajdonosok szakközlönye és értesítője.

A DOHÁNYGYÁRTÁS, ELADÁS, VALAMINT A HOZZÁTARTOZÓ CIKKEK SZAKKÖZLÖNYE.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Kiadótulajdonos és felelős szerkesztő:

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, VI., Eötvös-utca 5.

Előfizetési ár fél évre 5 kor.

HATSEK ADOLF.

hová az előfizetési összegek
— valamint a kéziratok küldendők. —

TARTALOM: Karácsony. — Az ellenőrzési ív — Vegyes hírek.

Karácsony.

Mig a hívő emberiség szívét ünnepi hangulat tölti el, mig a karácsonyi harangok békét hirdetnek és boldogító reményt öntenek a szenvedők szívébe, szomorú elgondolni, hogy óriási a száma azoknak a szerencsétleneknek, akik az ünnep elmúltával a régi gondoktól kinezva és gyötörve folytatják életük útját.

A szegény manapság nem sajnálatra méltó. Hiszen az összes társadalmi osztályok segítségére sietnek. A kimondott szegénység már bizonyos mértékben magába véve is jövedelmet jelent. Mert miként látjuk, az állam, a város és a társadalom folytonosan azon munkálkodnak, hogy a szegényosztályt minden irányban támogassák. De kit neveznek szegénynek! Az emberek hajlandók még azokat is szegényeknek mondani, akik aránylag igen jó napszám mellett, egyáltalán semmit sem nélkülöznek. Ezek az állam segítségét élvezik a betegsegítópénztár alakjában, gyakran még aggkori biztosításban is részesülnek, abban az esetben pedig, ha soktagú családjuk van, nagyszámú olyan jótékony egyesület van, amelyek azt pártfogásukba veszik.

Mindezekből semmit sem élvez az a szegény, akit balsorsa arra szemelt ki, hogy legnyomorúságosabb szegénysége dacára, a látszatnál vagy foglalkozásánál fogva a gazdaghoz hasonlítson. Elég az, ha valaki egy üzleti állvány mögött áll, arra, hogy már

vagyonosnak lássék. Elegendő, ha valaki csak filléreket vételez be s máris kereskedőnek tekintik, akit természetesen nem számítanak a szegények sorába. És mégis-mégis! Valószínűleg maga az állam is elfogultságában ebből a szempontból indult ki. Valószínűleg ő is az hiszi, hogy az a férfi vagy nő, aki az üzleti asztal mögött áll és az állam részére a filléreket, amelyekből ezerkoronások válnak, bevételezik, természetesen gazdag emberek. Vagy legalább is, hogy ezek az emberek olyan jövedelemmel rendelkeznek, amely a jó anyagi viszonyok közt élő emberekével egyenlő. Hiszen máskülönben nem történe meg, hogy az illetékes körök egyáltalán semmiféle intézeteket sem alkotnak, hogy egy kereskedői szakmának a sorsát megjavítsák, amely tulajdonképen az állam saját üzletét vezeti. Az államnál alkalmazott gyári munkást bizonyára szegény ördögnek tartják, ellenben a trafikost vagyonosnak tekintik. A gyári munkás mindazt élvezi, amit cikkünk elején a szegényekről említettünk, a trafikos pedig semmit. S mi mégis a gyári munkás helyzetét, keresetét tekintve is, sokkal inkább irigylendőnek tartjuk, mint a trafikosét.

Az állami munkások egy munkás, szorgalmas osztályával való ilyen mostoha elbánnás valószínűleg a trafikosok szükségleteinek valamint teljesített szolgálatainak helytelen felfogása miatt történik. Mert mi igazán nem látjuk be, miért kell az államnak munkásai kifizetésénél különböző szempontokat szem

előtt tartania és az egyik részt jobban, a másikat rosszabbul, vagy mint ebben az esetben, gyakran sehogy sem jutalmaznia.

Ismerjék fel már végre, hogy miről van itt szó. Ezernyi szegény, szűkölködő ember, akik becsületesen dolgozni akarnak, hogy magukat fentarthassák, az államtól engedélyt nyer, hogy számára dolgozhat. Ami az ellenszolgáltatást illeti, a munkaadó a legkevesebbé sem törődik azzal, hogy a munkát vállalónak jut-e egyáltalán valami bér. Ugy bánik vele, mint valami vállalkozóval, akinek nagy nyereségre van kilátása, ami pedig itt sohasem következhetik be. Továbbá, mint mondtuk, szegény emberekrekről van szó, akiknek csak keresniök szabad, de sohasem veszteniök, mert különben a megélhetés legprimitívebb eszközeit nélkülözik. Az állam itt kihasználja egy oly munkásosztálynak a kényszerhelyzetét, amely nem segíthet magán, minthogy annak többsége asszonyokból és hajlottabbkorú emberekből áll, akiknek éppen ez a foglalkozás való.

Hogy az állam loyálisan jár-e el, méltányosan cselekszik-e, midőn a munkaerőt, amelyre szükség van, nem értékéhez mértén fizeti, ezt megítélni nem nehéz.

Tehát csak egy út marad hátra; Segíts magadon és az Isten is megsegít!

Igenis, segíts magadon! Ne hagyd fel minden reménnyel, ne ülj tétlenül ölbe tett kezekkel, hanem nézz körül és lásd, mi történt körülötted. Az idő nagy katlanában már régóta forr a leves, amelyből jutni fog mindazoknak, akik fáradságos munkával teljesítik hivatásukat, amelyből megakarnak élni. De most itt az ideje, hogy jelentkezzünk, hogy mi is ott akarunk lenni. Aki szerényen meghúzódik, az éhen marad és ezt csak sajátmagának róhatja fel.

Remélhetőleg, a vigaszt osztó ünnep a trafikosoknak is reményt hoz, hogy jobbra fordul mindez és annak a belátását, hogy jobbra kell fordulnia. Akkor azok a kívánságok teljesülni is fognak, ha tetterővel munkához fognak és minden trafikos hozzá fog járulni ahhoz, hogy az összeségnek a maga erejével és sajátmagának a testület által segítségére legyen. Akkor a jövő esztendőben a

karácsonyi ünnep vigabb és boldogabb lesz, mint amilyen az idejé lehet. Együttal kedves olvasóinknak boldog karácsonyi ünnepeket kívánunk. Feledjék el mindazt a kellemetlenséget, mely őket ez évben érte és nézzenek vig reménységgel a jövő esztendő felé.

Az ellenőrzési ív.

Minden dohánytőzsdében régi, régen lezajlott idők maradványa képen ott találjuk — az ellenőrző ívet. Hogy mi az az ellenőrző ív? Ezt a különös jószágot közelebbről akarjuk megmagyarázni.

Ha egy férfit, vagy egy nőt a tekintetes pénzügyi hatóság azzal biz meg, hogy dohányt, szivart és cigarettát adhat el, akkor az engedélyen kívül, amely az elárúsításra feljogosítja, egyidejűleg egy nagy ív papirost is kap, amelyre fel van jegyezve, hogy minden egyes fajtaból mennyit kell az illető trafikosnak raktáron tartania.

A minden egyes fajtura előirt mennyiség a legkülönösebb valami, amit a pénzügyi hatóság elrendelhetett. Ez az eljárás általában találóan jellemzi, hogy a mi dohányegyedáruságunkat miképpen adminisztrálják.

Nem akarjuk azokat a pénzügyőri alkalmazottakat, akik ezt az előírást végzik megtámadni, minthogy ezek csupán kötelességüket teljesítik; de meg kell mondanunk, hogy a bizonyos quantum megszábasához egyáltalán nem értenek és hogy ennél fogva alig van egyetlenegy trafik, amely ehhez az előíráshoz tarthatná magát.

Találunk olyan fajtakat, amelyekből alig fogy el 100 darab évenként és amelyekből 1000, viszont olyan fajokat, amelyekből egy héten át 1000 fogy el és ezekből 100 drb. van előírva. Találunk olyan dohányfajokat, amelyeket a dohányárus még a nevékről sem ismer, olyan mennyiségben előírva, hogy még tiz utcából sem lehetne annyit összehozni. Egyszóval, ezeken az előírásokon meglátszik, hogy alkotójuknak az üzletről még halvány sejtelve sincs.

Nevetni lehetne azon, hogy ez a 100 év előtti Bécsben kifundalt cs. kir. előírás napjainkban is érvényben van. Mert mindenkinek be kell látnia, hogy egy oly utasítás, amelyet egyetlen ember sem respektál, mert lehetetlen respektálnia, nagyfokú abszurdum. Hanem ez a dolog nem annyira nevetni való, mint a hogy látszik, ellenkezőleg, egészen ellenkezőleg. A következmények, amelyeket maga után von, tudniillik olyan zaklató természetűek, hogy kénytelenek vagyunk az ellenőrző ív megszüntetését kérni.

A törvény törvény, erről nem lehet vitatkozni és a pénzügyőr, aki ennek az ívnek az ellenőrzése végett valamely trafikba belép, hatáskörében jár el, ha követeli, hogy meg is legyen minden, ami ebben az

iratban fel van jegyezve. Azonban, mint említettük, az soha sincsen meg, vagy fordítva a tizszeres mennyiség van meg. El lehet tehát képzelni, hogy mely gyakran kerül a sor fenyegetésekre és jegyzőkönyvfelvételre, ami mind egy célra vezet, t. i. a trafikos boszantására és megbüntetésére.

Mi rendkívül rossz néven vesszük az adminisztratív hatóságtól, amelynek kötelessége a dohányelárusítási intézményt figyelemmel kíséreni, hogy ilyfajta ügyekkel egyáltalán nem törődik. Vamint sok más hasonló rendellenesség is évek óta fennáll nálunk, hasonlóképen az ellenőrzési iv csak arra szolgál, hogy a trafikosokat megkárosítsa. Mert más célja ennek az iratnak nincs, amelybe majd egyik majd másik pénzügyőr írja be a nevét azzal a megjegyzéssel, hogy mindent a legszebb rendben talált, noha sejtelve sincs róla, hogy ez a rend tulajdonképen miben áll.

Ha valami rendet akarunk behozni, akkor az legyen is rend. Ellenben veszélyes dolog az, ha az elárusítónak és a hatósági közegnek alkalmat nyújtanak, hogy egyik a másikat kinevethesse. Mert az ellenőrzési iv egy olyan dolog, min nevetni kell, ha jelentőségét felfogjuk és emellett tekintetbe vesszük, hogy általa épen az ellenkezőjét érik el annak, amit óhajtának, vagy jobban mondva amit 100 évvel ezelőtt elérni óhajtottak. Megadjuk magunkat és vezekelni fogunk, ha bebizonyítják nekünk, hogy ennek az ellenőrzési ivnek a legcsekélyebb célja van. Ellenben rengeteg bajnak okozója, ezt meg kell mondanunk.

Vegyes hírek.

Tisztelt olvasóinknak. A «Dohányárusok Közlönye» legközelebbi számával fennállásának XVI. évfolyamába lép. Ha bizonyítékra szorul, hogy a dohányárusítók és a dohányelárusítás érdekeiért küzdő szaklapunk működésével mily tiszteletet és elismerést szerzett magának, úgy az a körülmény szolgál legfőbb bizonyítékul, hogy egy ily aránylag hosszú időn át sikerült nekünk egy oly vállalatot fentartani, amely nehéz munkáját egy oly szakma érdekében végzi, amely anyagi áldozatokra alig képes.

Tisztelt olvasóinknak megítélésére bizzuk, hogy eme feladatunkat miképen végeztük. Számos támadás dacára, amelyet kapzsi emberek intéztek ellenünk, hogy érdemeinket kisebbsítsék, még mindig itt állunk és megvetéssel nézünk arra a csöcselékre, amely képtelen valamit alkotni és nem átállja a szegényt kifosztani, valahányszor csak lehet.

Publicistikai működésünk által a külföld is értesülést szerez arról, hogy a mi dohánymonopóliumunk terén mi történik, másrészt pedig a külföld minden nevezetes eseményét tudatjuk olvasóinkkal.

Igy tehát lapunk XVI. évfolyamában is a dohányelárusítási intézmény és a vele foglalkozók, valamint az összes érdekeltek hűségés őszinte vezetői és part-

fogói leszünk. Tisztelt olvasóinkat pedig arra kérjük hogy lapunkat úgy mint eddig jóakarattal támogatásuk és néki új barátokat szerezzenek.

A dohány Indiában. India dohánytermő viszonyai évről-évre feltűnően javulnak és egyenlő arányban fogy a külföldi dohányárak behozatala és a kivitel a britt királyságba mind élénkebbé válik. Nagybrittánia már távolról sem szállít annyit Indiába, mint amennyit 2—3 évvel ezelőtt, míg az indiai dohány kereslete Angolországban mind nagyobbá válik. Ezt arra vezetik vissza, hogy mindazok, akik egy két évet töltöttek hivatásuknál fogva Indiában és különösen a katonaság, az indiai dohányhoz annyira hozzászoknak, hogy Angolországban sem tudják nélkülözni. Az indiai dohány legnagyobb részét szivarra és pipadohánnyá dolgozzák fel és az egyetlen cigarettafaj, amelyet ott készítenek, tulajdonképen nem érdemli meg ezt a nevet; mert durva dohánylevelekből sodorják és csak bennszülöttek szívják. Egyidejűleg azonban a mai generáció szeretete a cigaretták iránt állandóan nő és épen ez magyarázza meg a még mindig jelentékeny európai importot. Míg Angolországban a Borneo-, Manila-, Sumatra- és Virginia-szivarok népszerűsége folyton növekszik, Strait settlementben az indiai dohány kereslete emelkedik feltűnően. Pld. Indiában sok szorgalommal és figyelemmel készítenek egy u. n. «Havana-szivat», amely sokkal jobb, mint a valódi középszerű Havana-áru legnagyobb része. Közkeletű ez a mondás: «Jobb egy jó indiai Havana, mint egy rossz valódi Havanna.»

Indiában az elért eredmények a dohánytermesztés iránti érdeklődést jelentékenyen fokozták és most azon buzgólkodnak, hogy új dohányföldeket rendezzenek be és hogy különösen az ifjabb generációval a dohánytermesztés fontosságát megértessék. Ha az érdeklődés és a munka továbbra is ily élénk lesz, akkor India nagyon könnyen úgy minőségileg mint mennyiségileg másodrangúnál nagyobb jelentőségű dohánytermesztő állammá válhatik.

Dohányzó hölgyek. A dohányzás divatja hölgyek közt abban a szezonban még a «shocking» hazájában is nagy hódítást tett. Hogy a legmagasbb társadalmi állású hölgyek a dohánytekerceset hegyes ujjaiuk közé fogják és kékecsürke füstöt eregetnek szép ajkaik közül, még néhány évvel ezelőtt a finon angol társaságban lehetetlennek tartották volna. Most ez a jelenség mindennapos és egy előkelő londoni cég ebben az évben 100%-kal több hölgycigaretta adott el, mint az elmúlt évben. A spanyol királyné nagyszámú drága, cimerevel díszített cigarettát rendelt, amelyeket udvarhölgyei közt osztogatott el.

A dohányipar üzleti állása. Azokhoz az iparágakhoz, amelyeknek ebben az évben a szokatlanul magas nyerstermékárak miatt kellett szenvedniök ami mellett az eladási ár csak csekély gyártási hasznot hozott, tartozik a szivarok és cigaretták gyártása is. Igy például a Kentucky-dohány árára, amely az év elején Brémában még csak 65 márkába került dupla-

mázsánként, az év folyamán több mint 30 márkával, azaz kb. 50%-kal emelkedett. Továbbá a külföldi fedőlapok, mint például a Sumatra-, Borneo-, Mexico-fajok és azonkívül a kül- és belföldi betétdohányok is jelentékenyen drágábbak lettek. Ezenkívül a gyártásnál szükséges anyagok, mint faládák, papiros, szalagok stb. lényegesen megdrágultak és hozzájárultak a gyártási haszon apasztásához. Ezért a gyárok megkísérelték a késztermékek árát is felemelni, ami azonban nekik nem mindig sikerült különösen a jobb fajok ára nem mutat emelkedést, tehát a gyárosoknak a költségtöbbletet a saját zsebükből kellett fedezniük. Az olcsóbb fajoknál, t. i. azoknál, amelyek ára 1000 darabonként 40 márkáig terjed, 1—3 márkás emelkedés állott be, amelyről azonban a gyárosok azt állítják, hogy nem elegendő a keletkezett költségtöbblet fedezésére.

A fogyasztás november elejéig nagyon kielégítő volt. Ugy a detailelárusítók, mint pedig a nagyárusok élénk forgalomról adtak jelentést. Csupán november elejétől kezdve érezhető némi gyengülés és pedig különösen az olcsóbb szivarfajok forgalma apadt. Ami a dohányiparnak a külfölddel való érintkezését illeti, észrevehető, hogy a cigaretták behozatala a múlt évvel szemben jelentékenyen apadt. 1907. évi január 1-től 1907. október 31-ig a német dohány behozatal 4345 duplamázsát tett ki szemben a múlt évi 4886 duplamázsával. Hibás dolog volna ebből, cigarettafogyasztás csökkenésére következtetést vonni. Ez nem áll, mert a cigaretták forgalma ellenkezőleg a múlt évhez képest emelkedett. A csekélyebb cigarettaimport a múlt évi vámemeléssel áll kapcsolatban; a vámot 270 márkáról 700 márkára emelték duplamázsánként. Ennek következménye, hogy az olcsó cigaretták importja (20—35 márkáig 1000 darabonként) teljesen megszűnt. Ezeknek helyére most mindinkább német termékek lépnek. A szivaroknál úgy a kivitel, mint a behozatal emelkedett. Feltűnően emelkedett a dohánylevelek behozatala. Ez év első tíz hónapjában 3583 duplamázsát tett ki, 2223 duplamázsával szemben az elmúlt évben. Ez az emelkedés azzal függ össze, hogy az ezidei Sumatrai dohánytermés minőségileg igen jól sikerült, hogy sok gyáros szükségletükön fölül vásárol ebből a fajból, hogy ezt a minőséget magának biztosítsa. (Berl. Tagblatt.)

Az olasz dohánymonopólium köréből, amely úgy a forgalom, mint jövedelem tekintetében egyre emelkedést mutat, vesszük a következő adatokat. Az egyedáruságot 1865-iki évben vezették be; először bérletbe adták a monopoliumot, most azonban az állam kezelésében van. Az 1896 évben 188 millió lira volt a bevétel, amely az 1906-ik évben már 231½ millió lirára rugott. A tubák használata egyre csökken, viszont azonban a szivarok és cigaretták fogyasztása szemből láthatólag emelkedik. Az export szintén emelkedik. A dohányjövédéki igazgatóság ebben a tekin-

tetben különösen arra törekszik, hogy azokba az országokba tegyen szert kivitelre, ahova az olaszok kivándorolnak. A magas dohány vámok eddig nagyon is megakadályozták azonban abban, hogy Amerikába exportáljanak. Most azonban meglehetősen mennyiségű amerikai nyers dohányt dolgoztatnak fel; 1906-ban 37½ millió fontot, körülbelül 16 millió márká értékben.

Havannai termés 1907-ben a különböző szivar importörök tudósítása szerint minőségileg kitűnő. Évek óta az új dohánylevél készített szivarok nem voltak oly jók, mint az idén eddig megérkezett küldemények. A Havanában uralkodó nyugtalan politikai viszonyok minden esetre megnehezítik a szállítást, mint ezt a kereskedelmi statisztika bizonyítja. Ugyanis következőképpen áll ez alábbi hónapokban a Kubából való szivar behozatal:

	1906	1907
szeptember	13 500	4800
október	14 200	10 300

Ha egy kilogrammra 110 szivart számítunk úgy októberben körülbelül kivittek 113 millió szivart, melyre a vám 27810 márká, így tehát egy szivarra esik nem egészen 25 fillér vám. A dohányzóknál természetesen ez nemsokat számít, mert az árak általában nagyon magasak. Az átlag ár 0.21 — 2.— márká között hullámzik. A drágább szivarok ára 1 márkánál kezdődik. Az egyes gyártmányokból nagyon sokféle alaku szivar van forgalomban, melyet nemcsak árban, hanem minőségben is különböznek, például egy fajtaból van 15 féle forma. Ezeknek ára darabonként 30 pfenningtől egészen 1,20 márkáig emelkedik. Az ismertebb gyártmányok: Bock & Co., Flor de A. Fern Garcia, Flor de Henry Clay, Flor de Juan Lopez y Co., H. Upmann stb. Az ismertebb gyártmányok azonban semmiesetre sem biztosítanak bennünket egyszersmind a legjobb gyártmányról; a kevésbé ismert gyártmányok ép oly jók lehetnek és megérik az értük adott pénzt.

Főlemelték az okmánybélyegárúsítás jutalékát. Az okmánybélyegárúsítók kedves újévi napjuk lesz. A pénzügyminiszter ugyanis elhatározta, hogy az okmánybélyegeg árúsítása utáni jutalékot az eddigi 1½ percentről 2 percentre emeli föl, ami nagyforgalmu tőzsdéseknél már jelentékeny jövedelememelkedést jelent.

Löblovitz Zsigmond

könyvkereskedés, könyvnyomda,
könyvkötészet és papirkereskedés,
író és rajzeszközök nagy raktára.

Budapest, VII., Thököly-út 40. szám.

„DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE“

ORGAN FÜR DAS GESAMMTE TABAKFABRIK U. VERSCHLEISSWESEN, WIE AUCH DER DAZU GEHÖRIGEN FÄCHER

INHALT: Waihnacht. — Der Revisionsbogen. — Vermischte Nachrichten.

Waihnacht.

Während feierliche Töne das Herz der gläubigen Menschheit bewegen, während die Waihnachtsglocken zum Frieden mahnen und eine beseeligende Hoffnung in die Herzen der mühselig Beladenen senke, gibt es gleichwohl ein Riesenheer solcher Unglücklichen, die mit dem Schwinden des Festes, geplagt und gepeinigt von der alten Sorge, ihren Lebenspfad schreiten.

Die Armuth ist heutzutage nicht bedauernswerth. Ihr wird von allen gesellschaftlichen Klassen hilfreich beigesprungen. Die deklarierte Armuth ist gewissermassen schon ein Einkommen an und für sich. Denn wir sehen wie Staat, Stadt, Gemeinde und Gesellschaft fortwährend bestrebt sind, nach jeder Richtung hin die Armuth zu unterstützen.

Was man eben arm nennt! Man ist versucht selbst diejenigen arm zu nennen, die bei einen verhältnismässig recht guten Tagelohn, absolut nichts entbehren. Gleichwohl geniessen sie die Hilfe des Staates bezüglich einer Krankenkassa, geniessen häufig sogar eine Altersversorgung und was des Umstandes betrifft, wenn eine zahlreiche Familie vorhanden, so gibt es eine grosse Anzahl wohlthätiger Vereinigungen, welche sich derselben, wenn es Noth thut annehmen.

Nichts von alldem genießt der Arme, der vom Schicksal dazu ausersehen, dass er trotz bitterster Armuth, dem Aussehen, oder der Beschäftigung nach, dem Reichen gleicht. Es genügt, dass Jemand in einem Geschäftsladen steht um ihn schon als bemittelt zu bezeichnen. Es genügt, dass einer bloss Heller vereinnahmt und man betrachtet ihn, als einen geschäftstreibenden, der natürlich nicht zu den Armen zählt. Und doch — und doch!

Wahrscheinlich geht auch der Staat selbst, in seiner Befangenheit von diesem Grundsatz aus. Wahrscheinlich vermeint auch er, dass der Mann, oder die Frau, welche hinter dem Ladentische stehen und für den Staat die Hellerstücke, welche zu Tausenden von Kronen werden, einnehmen, reiche Leute sein müssen. Oder zumindest, dass diese Leute über ein Einkommen verfügen, gleich dem Einkommen gut situirter Leute. Wie käme es denn sonst, dass man kompetenten Ortes, so gar keine Anstalten macht das Loos einer Geschäftsbranche zu verbessern, die ja eigentlich das Geschäft des Staates selber betreiben. Der vom Staate angestellte Fabrikarbeiter gilt wahrscheinlich als armer Teufel, während der Trafikant, im Gegentheil, als vermöglich betrachtet wird. Der Fabrik-Arbeiter genießt Alles, was wir Eingangs dieses Artikels von der Armuth erwähnten, der Trafikant gar nichts.

Und doch würden wir die Lage des Fabrik-Arbeiters, auch seinem Verdienste nach, als weit beneidenswerther halten, als diejenige des Trafikanten.

Diese stiefmütterliche Behandlung eines thätigen, fleissigen Berufsstandes der Arbeiter des Staates, geschieht wahrscheinlich in falscher Auslegung ebenso ihrer Bedürftigkeit, wie ihrer Leistungen.

Denn wir sehen es wahrlich nicht ein, warum der Staat, bei der Entlohnung seiner Arbeiter von verschiedenen Standpunkten ausgehen soll und einen Theil besser, den andern schlechter, oder wie in diesem Falle häufig gar nicht entlohnt.

Möge man doch endlich erkennen um was es sich hier handelt. Tausende arme, bedürftige Menschen, die da ehrlich Arbeiten wollen um das Leben zu fristen, erhalten vom Staate die Erlaubnis für ihn zu arbeiten.

Was die Entlohnung betrifft, so kümmert sich der Arbeitgeber nicht im Geringsten darum, ob der Arbeitnehmer überhaupt einen Lohn einheimst. Er behandelt ihn einfach, wie einen Unternehmer, der jedoch die Hoffnung auf grossen Gewinn hat, was hier niemals eintreffen kann. Ausserdem, wie gesagt, sind es arme Menschen, die nur verdienen, niemals aber verlieren dürfen, sonst fehlen ihnen die primitivsten Mittel zum Leben.

Der Staat nützt hier die Nothlage einer Klasse Menschen aus, die sich nicht zu helfen weiss, nachdem die Mehrheit derselben aus Frauen, oder aus älteren Leuten besteht, denen diese Art der Beschäftigung gerade passt.

Ob der Staat loyal handelt, ob er gerecht verfährt, wenn er die Arbeitskraft die er benöthigt, nicht ihrem Werthe gemäss bezahlt, das zu beurtheilen, dürfte keinem schwer fallen.

Verbleibt daher nur noch eines: Hilf dir selbst Mensch und Gott wird dir helfen!

Jawohl, hilf dir selbst! Sei nicht verzagt lege die Hände nicht unthätig in den Schoos, sondern blicke um Dich und um das was um Dich ringherum vorgeht.

In dem grossen Kessel Zeit, brodelt schon lange die Suppe, die für all Diejenigen langen soll, die mühselig jenem Berufe nachgehen, der sie nähren soll. Nur heisst es, sich melden, dass man dabei sein will. Wer sich bescheiden dukt, geht leer aus und hat es sich selber zuzuschreiben, wenn er hungern muss.

Hoffentlich bringen, die ohnehin Trostspendenden Feiertagen, auch den Tabakverschleissern jenen Trost, dass es besser werden wird und die Erkenntniss dass es besser werden muss. Dann werden auch jene Wünsche in Erfüllung gehen, wenn thatkräftig eingegriffen und jeder Trafikant dazu beitragen wird dem Ganzen durch sich und sich selber durch die Gesammtheit zu helfen. Dann dürften die nächtsjährigen Waihnaftsfeiertage fröhlichere und glücklichere sein, als sie es diessmal sein können. Gleichwohl wünschen

wir unserem geschätzten Leserkreise glückliche Feiertage. Mögen sie das Unbill das ihnen Jahrüber wiederfahren vergessen und mit frohen Hoffnungen das kommende Jahr erwarten.

Der Revisionsbogen.

In jeder Tabaktrafik finden wir das Überbleibsel einer alten, längst verschollenen Zeit — den Revisionsbogen. Was das ist ein Revisionsbogen? Wir wollen dieses merkwürdige Instrument, des Näheren erklären.

Wenn ein Mann oder eine Frau, von Seite der löblichen Finanz-Behörde damit betraut wird, Tabak, Cigarren und Cigaretten verkaufen zu dürfen, erhält er oder sie, nebst der Lizenz, welche zum Verschleiss berechtigt, gleichzeitig auch einen grossen Bogen Papier, auf welchem verzeichnet steht, wieviel von einer jeden Sorte, der betreffende Tabakverschleisser auf Lager halten muss.

Dieses vorgeschriebene Quantum von einer jeden Sorte, ist jedoch das Merkwürdigste, was eine Geschäftsleitung zu leisten vermag.

Dieser Vorgang überhaupt charakterisirt zu deutlich, in welcher Weise unser Tabak-Monopol administrirt wird.

Wir wollen den betreffenden Finanzwach Beamten, welche diese Vorschreibungen machen, nicht nahetreten, zumal sie ja in der Ausübung ihrer Pflicht handeln; aber sagen müssen wir, dass sie das Vorschreiben eines gewissen Quantums von Waaren, absolute nicht verstehen und dass es daher auch kaum eine einzige Trafik geben dürfte, die sich nach dieser Vorschrift halten könnte.

Da finden wir Sorten vorgeschrieben, die kaum in 100 Stück jährlich abgesetzt werden und wovon 1000 in einer Woche abgesetzt werden, und wovon 100 Stück vorgeschrieben sind. Da finden wir Tabaksorten, die der Trafikant nicht einmal den Namen nach kennt in einem Quantum, das in zehn Gassen kaum auf-treibbar wäre. Kurz, man sieht es diesen Vorschreibungen an, dass ihr Schöpfer keinen Dunst von dem Geschäfte überhaupt hat.

Man könnte füglich lachen darüber, dass diese vor 100 Jahren in Wien erfundene kaiser königl. Vorschrift in unseren Tagen noch besteht. Denn man wird zugeben müssen, dass eine Vorschrift, die von keinen einzigen menschen beachtet werden kann, ein Absurdum höheren Grades ist. Aber die Sache ist nicht so sehr zu belachen, wie sie sich zeigt, im Gegentheil. Die Konsequenzen, welche sie in Gefolge hat, sind nämlich solch vexatorischer Natur, dass wir endlich um Abschaffung des Revisionsbogens ersuchen müssen. Gesetz ist Gesetz, darüber lässt sich nicht streiten und der Finanzwächter, der in eine Trafik behufs Revision dieses Revisionsbogens tritt, ist ganz im Rechte, wenn

er verlangt, dass auch Alles da sei, was auf diesem Schriftstück eingerechnet steht. Nun aber ist das, wie gesagt, niemals da, oder umgekehrt oft zehnfach da. Man kann sich also denken, wie oft es zu Drohungen und Protokoll-Aufnahmen kommt, die natürlich Alle auf ein Ziel hinauslaufen, den Trafikanten zu chikanieren, oder ihn contributions-pflichtig zu machen.

Wir verargen es der administrativen Behörde, welche über das Tabak-Verschleisswesen zu achten hat, gar sehr, dass sich um derlei Sachen nicht kümmert. So wie zahlreiche ähnliche Ordnungswidrigkeiten, bei uns, seit vielen Jahren nicht abgestellt werden, so ist auch der Revisionsbogen noch immer das Wauwau, welches nur dazu da ist den Trafikanten zu schädigen. Denn einen andern Zweck hat dieses Schriftstück nicht, worauf bald dieser, bald jener Finanzwächter seinen Namen mit der Bemerkung einzeichnet dass er Alles in bester Ordnung gefunden, obgleich er keinen Begriff davon hat in was eigentlich diese Ordnung besteht.

Will man eine Ordnung einführen, dann sei sie aber auch eine solche, Gefährlich aber ist es für einen soliden, flotten Betrieb, wenn man Verschleisser und das behördliche Organ Gelegenheit gibt, dass sie einander verlachen. Denn der Revisionsbogen ist ein Instrument über das man lachen muss, wenn man seine Bedeutung erfasst und dabei in Betracht zieht, dass mit ihm gerade das Gegentheil erzielt wird, was man anstrebt, oder besser gesagt, vor 100 Jahren anstreben wollte. Wir kapitulieren und werden reuig Busse thun, wenn man uns den Beweis bringt, dass diese Revisionsbögen auch nur den geringsten Zweck haben. Dagegen schaffen sie viel Unheil, das müssen wir sagen!

Vermischte Nachrichten.

An unsere geschätzten Leser! Mit der nächsten Nummer tritt der «Dohányárusok Közlönye» in den XVI. Jahrgang seines Bestehens. Wenn es eines Beweises bedarf, wie sehr unser, den Interessen der Tabakverschleisser und des Tabakverschleisses gewidmetes Fachblatt, sich redliche Anerkennung erworben hat, so ist es der Umstand, wonach es uns gelungen ist, innerhalb dieser verhältnismässig langen Zeit ein ein Unternehmen aufrecht zu erhalten, dessen schwierige Arbeit einer Branche gilt, die materielle Opfer zu leisten kaum im Stande ist.

Wir überlassen es unserem gesch. Leserkreis zu beurtheilen, in welcher Weise wir unserer Aufgabe gerecht wurden. Trotz manigfacher Anfechtungen und der Absicht habgieriger Leute, uns die erworbenen Ehren zu schmälern, stehen wir noch immer aufrecht da und blicken mit Verachtung auf das Gezücht, das

unfähig etwas zu leisten, sich nicht scheut, die Armuth auszuplündern, wo es nur angeht.

Dank unserer publizistischen Thätigkeit, erfährt auch das Ausland was auf dem Gebiete unseres Tabak-Monopols vorgeht und bringen wir auch anderseits jede neue Erscheinung des Auslandes zur Kenntnis unserer Leser.

Und so wollen wir den XVI. Jahrgang unseres Blattes damit beginnen, dem Tabakverschleisswesen und den Arbeitern die es bewerkstelligen, sowie allen Interessenten dieses Gebietes ein treuer aufrichtiger Führer und Fürsprecher zu sein. Unsere geschätzten Leser aber, bitten wir, uns wie bisher mit ihrem Wohlwollen zu unterstützen und uns womöglich neue Freunde zuzuführen.

Ueber das Tabakmonopol in Italien, das eine ständige Zunahme sowohl im Umsatz als auch in Gewinn aufweist, werden folgende Zahlen mitgeteilt. Das Monopol wurde 1865 eingeführt; es war früher in Pacht gegeben, wird jetzt aber vom Staate selbst verwaltet. Während 1896 die Einnahmen 188. Mill. Lire nur betragen, waren es 1906 231½ Mill. Lire. Der Verbrauch von Schnupftabak nimmt ständig ab, der Konsum von Cigarren und Cigaretten steigt aber beträchtlich. Die Ausfuhr von Tabak ist ebenfalls gewachsen. — Die Monopolverwaltung sucht den Export von Tabak nach en Ländern zu fördern, in die Italiener haupt sächlich auswandern. Die hohen Tabakzölle in Amerika haben einen Starken Absatz dorthin bislang verhindert, der aussichtsreich wäre, da die Italiener ihre heimatlichen Cigarren und Cigaretten den amerikanischen vorziehen. Die Monopolverwaltung lässt bedeutende Mengen amerikanischen Rohtabaks verarbeiten; 1906 bezog sie 37½ Mill. Pfund im Werte von ca. 16 Mill. Mark.

Die Havana-Ernte 1907 ist nach den Berichten verschiedener Cigarrenimportfirmen qualitativ ausgezeichnet ausgefallen. Seit Jahren sollen die aus den neuen Tabaken gearbeiteten Cigarren nicht so vorzüglich gewesen sein, wie die heuer bis jetzt eingetroffenen Sendungen. Die in Havana herrschenden Unruhen haben allerdings die Lieferungen verzögert, wie sich aus den Ziffern der Handelsstatistik entnehmen lässt. Es stellte sich nämlich der Import von Cigarren aus Kuba in den nachstehenden Monaten auf Kilogramm

	1906	1907
September . . .	13.500	4.800
Oktober . . .	14.200	10.300

Wenn wir auf 1 Kilogramm 110 Cigarren rechnen, so sind im Oktober rund 1,13 Millionen Stück aus Kuba importiert worden, für die ein Zoll von 27.810 Mk. erhoben wurde, d. h. auf das Stück nicht ganz 2,5 Pfennig. Für den Raucher spielt bei den Havana-Importen der Zoll freilich eine geringe Rolle, da die Preislage durchweg sehr hoch ist. Schwanken doch die Preise der gangbaren Marken zwischen 0,21 und 2,00

Mark pro Stück. Die teuersten Formen von den gangbarsten Marken kosten mindestens 1 Mark das Stück. Von den einzelnen Marken gibt es eine ganze Reihe verschiedener Formen, die sich durch die Grösse, den Preis aber auch durch die Qualität unterscheiden. So gibt es von einer bestimmten Marke z. B. 15 verschiedene Formate: die Preise dieser Marke beginnen mit 30 Pfg. pro Stück und steigen bis 1,20 Mark. Besonders bekannte Marken sind Bock & Co., Flor de A. Fern. Garcia, Flor de Henry Clay, Flor de Juan Lopez y Co., H. Upmann usw. Die bekanntesten Marken brauchen aber keineswegs immer die besten Cigarren zu garantieren: mindestens sind die weniger bekannten Marken oft ebenso preiswert wie die meist genannten.

Der tabak in Indien. Indiens Tabakverhältnisse bessern sich auffällig von Jahr zu Jahr, und im gleichen Masse wird der Import ausländischer Tabakwaren geringer und der Export von Indien nach dem Vereinigten Königreich reger. Grossbritannien liefert bei weitem nicht mehr das nach Indien, was es noch vor zwei bis drei Jahren geliefert hat, während die Nachfrage nach indischen Tabak in England ständig zunimmt. Man führt dies darauf zurück, dass alle diejenigen, die ein paar Jahre in Indien beruflich leben mussten, und insbesondere das Militär, sich an den indischen Tabak so gewöhnt habe, dass es diesen in England nicht mehr entbehren mag. Der grösste Teil

des indischen Tabaks wird allerdings zu Zigarren und zu Rauchtobak verarbeitet, und die einzige Cigaretten-sorten, die man hier anfertigt, verdient diesen Namen eigentlich nicht; denn sie wird aus einem groß gerippten Tabakblatt gedreht und nur von Eingeborenen geraucht. Gleichzeitig aber nimmt die Vorliebe der heutigen Generation in Indien für Cigaretten ständig zu, und eben diese Vorliebe bedingt den immer noch sehr bedeutenden Import vom Europa. Während nun in England Borneo-, Manila-, Sumatra- und Virginia-Cigarren in der Volkstümlichkeit ständig steigen, erfährt in den Strait Settlements die Nachfrage nach indischen Tabak eine auffällige Zunahme. Man fertigt in Indien z. B. mit sehr viel Fleiss und Aufmerksamkeit eine «Havana-Cigarre» an, die weit besser ist als ein grosser Teil der wirklichen Havana-Mittelware. Gerade in den Straits geht allgemein die Redensart: «Besser eine gute indische Havana, als eine schlechte echte Havana».

Die Erfolge, die man in Indien hatte, haben das Interesse für die Tabakkultivierung ganz bedeutend gehoben, und ist man jetzt eifrigst daran, neue Tabakfelder einzurichten und insbesondere der jüngeren Generation die Wichtigkeit des Tabakbaues klar zu machen. Wenn das Interesse und die Arbeit in gleicher Weise fortgesetzt werden, wie man jetzt damit beginnt, so kann Indien sehr wohl qualitativ wie quantitativ ein mehr als zweitklassiges Tabakland werden.

„BOURBON“

szivarkahüvelyk, az egyedüli hüvelyk, amely dohánynagyárusok és különlegességi raktárok részére ajánlható. A hüvelyküzletben divatos verseny sajnos következménye, hogy a dohánynagyárusok és különlegességi raktárok tulajdonosai már nem foglalkozhatnak haszonnal a hüvelyk elárúsításával. Ezen visszás állapotra segitendő ily feltételek mellett, hozza forgalomba az **Elster és Topf** cég a „Bourbon“ szivarkahüvelyeket, a melyek az inreális versenyt kizárják. A „Bourbon“ hüvelyeket kitünő sikerrel vezette be már is több dohánynagyárusító u. m. **Hirsch Jakab budapesti**, továbbá az **aradi, miskolczi, brassói, segesvári, kassai, kolozsvári, szabadkai, prágai, brünni, olmüci, linzi, innsbrucki stb. különlegességi árudák**. Elster és Topf lemergi cég kívánatra szivesen szolgál mintákkal és irlapokkal, melyekből a dohánynagy- és különlegességi árudák részére biztosított előnyök megtudhatók.

!! MINDENÜTT KAPHATÓ !!

Legjobb a

Kardos

svéd gyújtó.

Legjobb a

Germán és Krokodil

rózsaszalon-gyújtó.

!! MINDENÜTT KAPHATÓ !!